

Zgon polskiego uczonego.

W poprzednim numerze wspomnieliśmy pokrótce o śmierci profesora Maryana Raciborskiego, znaku mitego botanika o światowej sławie. Zgon jego wywołał żałobne echo w różnych polskich instytucjach i stowarzyszeniach naukowych. Uczciła pamięć Zmarłego przede wszystkim Akademia rolnicza w Dublanach, dla której lat kilka owocnie pracował, następnie senat akademicki Uniwersytetu lwowskiego i krakowskiego, wreszcie polskie Towarzystwo przyrodników im. Kopernika, którego przewodniczący, dyrektor Sokołowski, w dłuższym przemówieniu podniósł z naciskiem, że „był on botanikiem polskim, dla którego przyroda ojczysta we wszystkich swych przejawach była jedynym umiłowaniem, jej poświęcił cały żywot, pełen znoju, trudów i przeciwności. Jej poświęcił wysiłki swego genialnego umysłu, oddał jej niepodzielnie swą olbrzymią wiedzę i cały zapal gorącej swej natury”.

S. p. Maryan Raciborski urodził się w Brzostowej pod Opatowem w dniu 16 września 1863 r. Po ukończeniu w Krakowie szkół średnich, rozpoczął w Uniwersytecie Jagiellońskim studia filozoficzne, poświęcając się głównie umiłowanej przez się botanice, przy której katedrze pełni w latach 1885–1892 obowiązki asystenta. Po otrzymaniu stypendium im. Gałęzowskiego, wyrusza za granicę celem dalszego kształcenia się w raz obranym kierunku i pracuje kolejno w muzeach i laboratoriach w Wroclawiu, Monasterze, Bonn, Strassburgu i Tybindze. W r. 1893 otrzymuje powołanie na asystenta Instytutu fizjologii roślin przy Uniwersytecie monachijskim, gdzie też w rok później uzyskuje stopień doktora filozofii.

Nazwisko Raciborskiego z każdym rokiem na-

Z frontów bojowych: Wzorowo urządzone stanowisko obronne wojsk austriacko-węgierskich na galicyjskim froncie bojowym

na Jawę, wezwany do opracowania paproci, w lipcu następnego roku przenosi się dla badania trzciny

czalną dla badań tytoniu, skąd odbywa liczne wy-cieczki po całej Jawie, wyspach sundajskich i Malace.

Z ziemi kujawskiej: Ogólny widok Włocławka od strony mostu.

Z ziemi kujawskiej: Pomnik na grobie powstańców 63. r. we Włocławku.

berra w świecie naukowym coraz większego znaczenia, nic też dziwnego, że w roku 1896 wyjeżdża

cukrowej do Kagok, w roku zaś 1898 obejmuje świeżo utworzoną w Buitenzorgu stację doświad-

W roku 1900 powraca do kraju i pełni kolejno obowiązki profesora botaniki w Akademii rolniczej w Dublanach i na uniwersytecie lwowskim, gdzie powołuje do życia Zakład biologiczno-botaniczny. W roku 1913 przenosi się wreszcie do Krakowa i obejmuje katedrę botaniki po profesorze Rostafińskim.

Tutaj upłynęły ostatnie lata jego pracowitego żywota, zanim nieuleczalna słabość nie skłoniła go do wyjazdu do Zakopanego, skąd nadeszła smutna wiadomość o jego zgonie.

S. p. prof. Raciborski działał na polu naukowym bardzo wiele i imię polskie rozstawił daleko po świecie. Jako pedagog cieszył się powszechną miłością swych uczniów i uznaniem kolegów. Praca pedagogiczna nie przeszkadzała mu bynajmniej w pracy naukowej, której owocem długi szereg studyów i rozpraw fachowych, napisanych w kilku językach. Był członkiem krakowskiej Akademii Umiejętności i licznych towarzystw naukowych krajowych i zagranicznych, nie cofając się ponadto nigdy od współudziału w pracy obywatelskiej. Przyrodę rodzimą ukochał sercem całym, popularyzując wśród ogółu myśl ochraniać polskiej flory.

Ogród botaniczny w Dublanach, Instytuty botaniczne we Lwowie i Krakowie, przez niego założone, wreszcie długi szereg prac naukowych pierwszorzędnej wartości, to faktycznie ślady pracy Zmarłego „w których część swą duszy zostawił”.

Cześć Jego pamięci!

Z ziemi kujawskiej.

Stara dzielnica nasza — ziemia kujawska, która ongi była klejnotem w koronie Łokietków i Kazi-

Z frontów bojowych: Placówka flankowa austriacka w Alpach karyntyjskich.